

Békési Ágnes

III. éves magyar-országi szakos bölcsész vagyok.
Kilenc éves koromban írtam egy mesét, és egész
könnyen versbe szedtem.

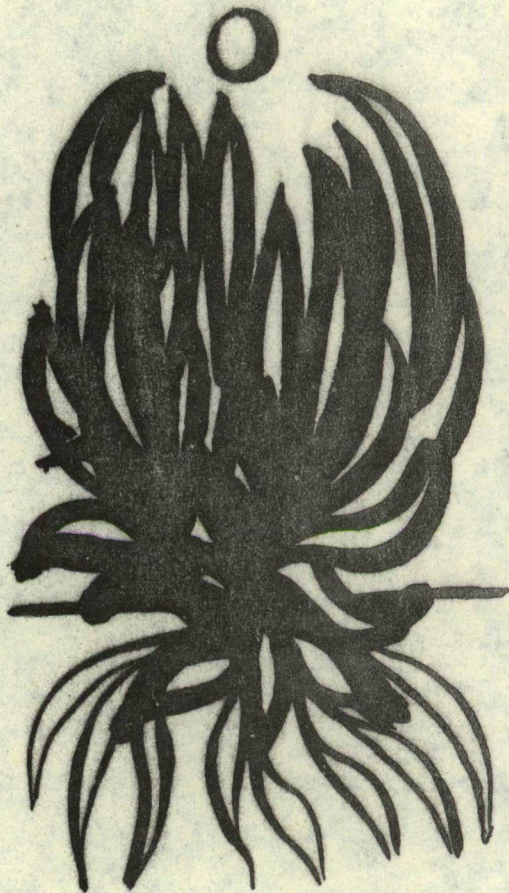
Ugy gondoltam, hogy ha ez ilyen egyszerű, folyta-
tom tovább. A gimnáziumban a versírás szokásommá
vált, de mindig nehezebb lett. Közben festeni is
tanultam, de erre most nincs időm /helyem sem/,
így hát maradtak a versek.

A téli szél szerette tán
Anyámat, hogy most itt vagyok.
S vöröslő jégvirágokkal álmodom.

Napjaim husát harapdálom
Koncot hasítok
Verssé rágom
Fogaim helyén fénylő kések
Másba marok majd, nagyon bánom.

T Ö R E D É K

a csontomra füzött
fájdalom gyöngye
bokáimon
csuklóimon
csörög

BK

Reggel majd rádvisit a csap
És tömbökben áll az ég
A Nap bőrén a fényes ráncokat
Meleg kezedbe foghatod
Patkányod rostazenére táncol
Didergő estéd csillag-homokját pergeti
És lesz hideg vized
De most még meleg van.